

Helga Zepp-LaRouche: Verden på randen af 3. Verdenskrig: Hvorfor modernisere USA's atomvåben?

22. marts 2014 – Der er ikke en eneste grund til, at Tyskland skulle gå med til selv de mindste sanktioner mod Rusland, for de er lige så meget rettet imod vore fundamentale interesser, hvor de er en del af en yderst farlig, eskalerende spiral, for enden af hvilken udslettelsen af den menneskelige civilisation gennem en global, termonuklear krig findes. Hvis denne katastrofe skal afvendes, må vi i stedet for omgående sætte en international fredsorden på dagsordenen, i hvilken alle nationer på denne planet arbejder sammen om menneskehedens fælles mål.[1]

Hvad får EU's stats- og regeringsledere til i al hast at underskrive en delvis EU-associeringsaftale med »Jats«, af Victoria Nulands nåde overgangs-ministerpræsident i Ukraine, i hvis regering der sidder 3 nazistiske ministre, hvis chef for sikkerheds- og forsvarsrådet er medstifter af det National-Sociale Parti, Andrij Parubij, og hvis justitsminister, general Oleg Machnitzki, er et førende medlem af det ultranationalistiske Svoboda-parti?

Hvorfor indgår EU en pagt med en regering, der kom til magten gennem et statskup, som fascistiske stormtropper var ansvarlige for, og samtidig lancerer sanktioner imod Rusland, som, iflg. velrenommerede internationale og frem for alt amerikanske eksperter i forfatningsret, som f.eks. John V. Whitbek[2] og professor Stephen Cohen[3], har holdt sig strengt til folkeretten? Det betyder, at EU er fast besluttet på at holde fast ved en imperialistisk kurs over for Rusland, som imidlertid på ingen måde vil indbringe den håbede forøgede

magt, men tværtimod vil føre til Europas udslettelse i en atomkrig!

Præsidenten for det russiske Akademi for Geopolitiske Spørgsmål, militæreksperten dr. Konstantin Sivkov[4], kommenterede NATO's seneste beslutning om at modernisere og forstærke de taktiske luftstyrker og de taktiske atomvåben i Europa, som et potentielt tegn på en forberedelse til en krig med Rusland. Ifølge dette skal jagerflyene F-16 og Tornado BBC, såvel som det videreudviklede jagerfly F-35, i fem NATO-lande udstyres med udrustning, som gør det muligt at kaste atombomber af B61-12-klassen. Derved bliver lande, som hidtil har været ikke-atomvåbenlande, udstyret med atomvåben, og det er Belgien, Holland, Tyrkiet, Tyskland og Italien.

Hans M. Kristenson[5], ophavsmand til Federation of American Scientists Strategic Security Blog, har tidligere, den 28. februar, vurderet denne videreudvikling af B61-12-bomben som en overtrædelse af traktaten om ikke-spredning af atomvåben og som et brud på Obamaregeringens løfter om at reducere atomvåbnenes rolle i det hele taget. Under påskud af en forlængelse af levetiden har man skabt en ny atomkapacitet, som ikke eksisterede med den nuværende version af bomben. Takket være et helt nyt udstyr i halepartiet ville træfsikkerheden blive væsentligt forbedret fra de nuværende 110 – 180 meter til ca. 30 meter, og de har yderligere den evne at kunne glide frem til deres mål, hvilket tilsammen muliggør angreb med væsentlig lavere radioaktivt nedfald.

Kristenson understreger, at B61-12-bomberne ville være i stand til at tage hele spektret af militære missioner mod mål gennem brugen af ikke-styrede bomber (fritfaldsbomber) af bordet, fra den mindste sprængkraft i B61-4 (0,3 kiloton) til B83-1 med 1200 kiloton og den nukleare bunkers-sprængbombe B61-11. »Det er en betydelig ydelse for et våben, som for blot nogle år siden blot blev betegnet som en generel overhaling af fire gamle B-61 bomber. Nu er B61-12 en opgraderet atombombe til alle formål, som generelt tager hele spektret af fritfalds-

bomber af bordet«, skriver Kristenson og spørger, hvorfor skaber man denne kapacitet, når de slet ikke modsvarer Europas sikkerhedsinteresser?

Dr. Sivkov formoder, at den fejlslagne, amerikanske strategi (at, gennem det pro-vestlige kup i Ukraine, afskære Rusland fra den strategisk vigtige adgang til Sortehavet, og dermed gøre landet forsvarsløst, HZL) kunne føre til en mere radikal politik, nemlig et direkte militært angreb på Rusland. I denne sammenhæng giver forsøget på at forøge de taktiske atomvåbens potentiale i Europa helt igennem mening, nemlig den at opnå overlegenhed over for de russiske våbensystemer. I tilfælde af, at USA opnår dette mål, ville det muliggøre en NATO-angrebskrig i Europa, mens Rusland vil begrænse sig mht. til at føre krig på europæisk territorium og give afkald på et angreb med atomvåben mod USA af frygt for et gengældelsesangreb fra amerikanernes strategiske kapacitet. Moderniseringen af de taktiske atomvåben i Europa må derfor vurderes som en amerikansk forberedelse til en krig med Rusland.

Den utopiske forestilling, at en atomkrig »kan vindes« gennem en videreudvikling af intelligente våbensystemer, viser sig i alle aspekter af NATO's og USA's doktriner, som alle tilsigter at udslette luftforsvaret, ødelægge kommando- og kontrolfunktionerne og således eliminere evnen til at udføre et gengældelsesangreb. Det er grundforudsætningen for det amerikanske missilforsvarssystem i Østeuropa, det er grundlaget for doktrinen om »Prompt Global Strike« (omgående globalt angreb), såvel som for Air-Sea-Battle-doktrinen (luft-søslagsdoktrin) over for Kina. I *Strategic Studies Quarterly*, US-Airforce's officielle magasin, havde forfatterne Lieber og Press allerede i foråret 2013 bebudet afslutningen på NATO's MAD-doktrin (Gensidig garanteret ødelæggelse) og opstillingen af tesen om, at en atomkrig kan vindes. Diverse kritikere af denne vrangforestilling har påpeget, at alle disse doktriner opfordrer til et væddeløb om at levere et førsteangreb og

forhøjer faren for krig massivt.

Disse utopiske krigsdoktriner er udtryk for den kendsgerning, at Storbritannien og USA, efter Sovjetunionens sammenbrud i 1991, i stedet for at udnytte chancen for at etablere en virkelig fredsorden, besluttede at herske over hele verden som et imperium på basis af det særlige, angloamerikanske forhold. Med denne plan for øje findes grunden til NATO's og EU's kontinuerlige udvidelse mod Øst, såvel som også den systematiske inddæmningsstrategi over for Rusland og Kina. Nogle strategiske analytikere indrømmer imidlertid, at den aktuelle krise begyndte her, og at det også er her, grunden skal findes til, hvorfor man aldrig har tilbudt Rusland at blive en del af en sikkerhedsalliance og lige så lidt har besvaret diverse russiske tilbud. Den europæiske Møntunion (euroen), som en pris for den tyske genforening og EU-traktaterne fra Maastricht til Lissabon, har forvandlet EU til at være juniorpartner i dette angloamerikanske imperium.

Den akutte krigsårsag er et resultat af det umiddelbart forestående sammenbrud af det transatlantiske finanssystem. Hverken det britiske monarki og dets magtbase, City of London, eller kontinuummet Bush-Obama og deres magtbase, Wall Street, kan bære den forestilling, at deres system bryder sammen, alt imens de asiatiske lande – Kina, Indien og Rusland – udvikler sig økonomisk. Det er den gamle, geopolitiske tilskyndelse fra Halford Mackinder, Milner, Haushofer og Co. – den overbevisning, at det eurasiske hjertelands dominans er en trussel mod de atlantiske randstater –, som allerede førte til Første Verdenskrig. EU's netop vedtagne Enhedsmekanisme til Bankafvikling[6] (SRM), altså den trinvis plan for en Europæisk Bankunion og den såkaldte Cypern-model[7], bail-in, betyder enden på det europæiske finanssystem. For hvis denne bail-in-mekanisme bliver indført, vil det håbløst bankerotte finanssystem kollapse indad, nogenlunde på samme måde, som hvis trækspillet til en elevator går i stykker på 70. etage i en skyskraber, og elevatoren styrter til jorden i frit fald.

Man må forstå idéen om imperium og dens geopolitiske motivation, som er orienteret mod Ruslands og Kinas kapitulation og om nødvendigt ødelæggelse gennem krig, for at forstå den strategiske situation. Intensive økonomiske forbindelser mellem Tyskland og begge de nævnte lande er en torn i øjet på imperiet. Og derfor er økonomiske sanktioner det bedste middel til at ruinere dette samarbejde, til skade for begge sider.

Denne geostrategiske konfrontation med Rusland og Kina, og deres potentielle samarbejde med industrinationen Tyskland, har været den historiske kontinuitet, siden Bismarcks dage – heri lå grunden til hans afskedigelse som kansler og til de skaktræk, med hvilke kursen for udbruddet af Første Verdenskrig blev afstukket. Da Rathenau forsøgte at overvinde den isolation og det økonomiske kvælergreb, som blev landet påtvunget gennem Versailles-traktaten, gennem Rapallo-traktaten, som altså gik ud på et omfattende økonomisk samarbejde med Rusland, blev han og alle andre, der havde underskrevet denne traktat, myrdet inden for et år. Den veldokumenterede finansielle understøttelse af Hitler gennem chefen for Bank of England, Montagu Morgan, og Prescott Bush[8], havde den samme principielle årsag; man vidste, at, med Hitler ville det komme til en krig mellem Tyskland og Rusland. Da Tyskland blev tvunget ind i Maastricht-spændetrøjen, havde det det erklærede mål at forhindre Tysklands økonomiske samarbejde med Rusland og Eurasien, hvilket Ruslands geopolitiske nederlag under Jeltsin-årene havde forhindret.

Det eksistentielle spørgsmål, som vi i Tyskland i dag står overfor, lyder således: Har vi lært noget som helst af historien, eller vil vi for tredje gang lade os gøre til ofre for Det britiske Imperiums geopolitik, for hvilket imperium Wall Street historisk set blot er en filial?

Hvis vi ikke vil gå med til, at vi, ved hjælp af en eskalerende spiral af økonomiske sanktioner, som ruinerer os, og en militærpolitik, som gør os til skueplads for en atomkrig, medvirker til vor egen undergang, som lam, der føres til slagtebænken, så må Tyskland tage initiativet og foreslå en fredsorden.

Hvis nu vigtige repræsentanter for industrien, de sociale organisationer og andre tænkende mennesker foreslog at overvinde kasinoøkonomien gennem indførelsen af en bankopdeling i traditionen efter Glass/Steagall-loven[9], blive enige om et kreditsystem[10] sammen med de eurasiske nationer til opbygning af Verdenslandbroen[11] og forpligte sig til at samarbejde for menneskehedens fælles mål, så ville der være en udvej.

Er vi intelligente nok til at vedtage dette alternativ?

[1] Helga Zepp-LaRouche:

» Et nyt, økonomisk/kulturelt paradigme kan skabe en skøn fremtid for menneskeheden«:
<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

[2] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1588>

[3] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1377>

[4] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

[5] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1591>

[6] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1590>

[7] <http://schillerinstitut.dk/drupal/node/1041>

[8] *jo, far og farfar til de senere amerikanske præsidenter! – SI-red*

[9] Tom Gillesberg: Glass/Steagall – ikke EU-fascisme

Og GLASS-STEAGALL BANKOPDELING

<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

[10] NYT KREDITSYSTEM

<http://schillerinstitut.dk/drupal/system/files/KA16.pdf>

[11] Video: Den eurasiske Landbro, engelsk.

Videoserien er i færd med at blive oversat til dansk – hold øje med det!

<http://schillerinstitut.dk/drupal/node/411>